

Dumnezeirea Domnului Isus

Dumnezeirea Domnului Isus

În broșura „Viață din abundență” stă scris: „Poate că cineva gândește că Isus a putut face minuni fiindcă de fapt era Dumnezeu, dar nu este așa. Într-adevăr, El a fost Dumnezeu înainte de crearea lumii, totuși El S-a lepădat de dumnezeirea Sa și a devenit om ca noi, dar fără păcat”.

Chiar primele cuvinte din cea de-a doua frază - care la o citire superficială sună foarte frumos - privesc în lumină nu duc la altceva, decât la crezul nelegiuit al arienilor: „Eu susțin că Fiul înainte de vreme își avea începutul în Tatăl, Dumnezeu din Dumnezeu, lumină din lumină, Însă eu susțin că El nu este deopotrivă cu Tatăl” (episcopul Germinius, în convorbirea teologică ce a avut loc la 3 ianuarie 366 în Sirmium, în Iugoslavia de astăzi).

Domnul Isus nu este „Dumnezeul dinaintea creării lumii”, ci El este Cel numit „Eu sunt” și „Cel veșnic”, ca și Tatăl și ca și Duhul Sfânt. Acesta a fost El și pe pământ. El a fost Dumnezeul Cel veșnic în ieslea din Betleem. Acesta a fost El când, ostenit de călătorie, înfometat și însetat, stătea lângă fântâna lui Iacov (Ioan 4). Și acesta a fost El când pe cruce a săvârșit minunata lucrare a mântuirii.

El S-a făcut om adevărat, născut dintr-o femeie. Însă El era „Cel care S-a arătat în trup” (1 Timotei 3.16); „singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui” (Ioan 1.18). În El locuia trupește toată plinătatea dumnezeirii (Coloseni 2.9). Dumnezeu a vorbit prin Fiul (literal: „Dumnezeu a vorbit în Fiu” - fără articol: Evrei 1.1). Putea oare Dumnezeu înceta a fi Dumnezeu? Putea oare Trinitatea înceta să fie Trinitate?

El era Dumnezeu adevărat și El era om adevărat. Totuși o singură persoană. Vai de omul care vrea să pătrundă înțelesul acestei realități uimitoare! Vai de omul care vrea să-L pună pe El pe același plan cu noi, chiar când acesta ar fi cel mai de frunte (Luca 9.33-36)! Tatăl veghează asupra onoarei Fiului Său, care având o slavă uimitoare, totuși a primit de bunăvoie să ia un loc de adâncă umilință, plecându-Se în fața voii lui Dumnezeu (Ioan 8.50).

Chiar ultimele cuvinte ale citatului de mai înainte sunt nepotrivite și atacă slava Fiului lui Dumnezeu. Nu trebuia să se spună că nu a avut păcate, ci nu a avut păcat. Negreșit, nu numai că El nu a păcătuit, dar în El nu se găsea nici urmă de fire păcătoasă. „Pe Cel care n-a cunoscut păcat” (2 Corinteni 5.21). „Și în El nu este păcat” (1 Ioan 3.5). „Sfântul care Se va naște va fi numit Fiul lui Dumnezeu” (Luca 1.35). Aici trebuie să mă gândesc la cuvintele Mariei: „Pentru că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus” (Ioan 20.13). Aspectul cel mai grav al acestui lucru este că oamenii, care scriu și învață aceasta, sunt aceia care pretind că au primit plinătatea Duhului Sfânt și că ceea ce spun și scriu este inspirat de Duhul Sfânt.

(Fragment preluat din cartea "Vindecări prin rugăciune, vorbire în limbi, semne și minuni în lumina Scripturii" - de H. L. H)